

Beszámoló egy év önkéntes németországi diakóniai szolgálatról

Vincze Krisztián vagyok, egy éve végeztem a Lévyban. Német nyelvi előkészítőre jártam, majd a média szakkal folytattam. 11. osztályban tartottak nekünk egy előadást az önkéntes évről, amiután elhatároztam, hogy én is részt szeretnék venni. Mindig is kíváncsi természetű voltam, és hajtott a kalandvágy, illetve a függetlenség, és a szabadság csábítása is elég kecsegtető volt. Szóval jelentkeztem Németországba önkéntesnek. Továbbá úgy éreztem, hogy szükségem van egy kis pihenésre a gimnáziumi évek és az érettségi után, mielőtt nekivágnék az egyetemnek. Természetesen megvoltak a félelmeim is. Miután pályáztam, még volt egy kiválasztó szemináriumunk, ahol volt egy elbeszélgetésünk a fogadó országok képviselőivel, hogy hol, illetve milyen területen tudnánk magunkat elképzelni önkéntesként. Igazából túl sok elvárásom nem volt, hiszen a célország nekem egyértelműen Németország volt a nyelv miatt. Egyetlen kikötésem annyi volt, hogy nem szeretnék fogyatékosokkal foglalkozni, mert eddig semmilyen kapcsolatom és ebből kifolyólag semmilyen tapasztalatom nem volt velük. Kis idő múlva aztán kaptam egy telefonhívást, hogy lenne egy szabad szolgálati hely Németországban, azonban ez egy fogyatékos otthonban lenne. Így elég nehéz helyzetbe kerültem, mert nem voltam benne biztos, hogy fogok tudni dolgozni szellemileg sérült emberekkel. A döntést még bonyolította az is, hogy nem tudtam pontosan, hogy Németországon belül hol lennék, mi lenne pontosan a feladatom, milyen munkatársaim lennének, hol lenne a szállásom, és a német nyelv használatával is voltak aggályaim. Szóval annyit tudtam, hogy valahol Németországban egy otthonban szellemileg sérült emberekkel lenne valami dolgom. Remélem sikerült érzékeltetnem, hogy milyen félelmeim voltak, és hogy miért volt olyan nehéz döntenem.

Nyilván most nem olvasnátok ezt az írományt, ha arra jutottam volna, hogy otthon maradok. Szóval bátorságot vettem magamon és elhatároztam, hogy belevágok az ismeretlenbe, mert hát mikor, ha nem most? Azóta egy pillanatra sem bántam meg.

A hely, ahol dolgozom egy olyan intézmény, ahol a szellemileg sérült emberek élik mindennapjaikat. Hétköznap elmennek dolgozni, azonban vannak olyan lakók, akik korukra való tekintettel vagy valami pillanatnyi betegségből kifolyólag nem munkaképesek, így ők napközi felügyeletet igényelnek. Mi vagyunk azok, akik vigyázunk rájuk és különböző programokkal színesítjük a hétköznapjaikat.

Van egy heti tervünk. Hétfőnként mindig elmegyünk másnapra bevásárolni, mert kedden vagy főzünk vagy sütünk valami finomságot. Ezenkívül, ha jó időnk van, hétfőnként még kisebb kirándulásokat is szoktunk csinálni. Emellett a városban való kávézás sem maradhat el. A hét közepén éneklünk és Istentisztelet is szokott lenni. Az otthonban van egy műterem, ahol csütörtökönként kibontakoztathatják a tehetségüket. A hetet mindig egy kis sporttal vezetjük le. Általában a heti program mindig a közelgő eseménytől függ. Az októberfesztől a karácsonyig a szülinapokig mindent ünneplünk. Szóval így néz ki egy hetünk. A lakókkal nagyon szórakoztatóak a hétköznapok, sok bolondságot csinálunk. A munkatársaim között én vagyok nyilván a legfiatalabb, viszont a mindennapokban ez fel sem tűnik, mert annyira fiatalosak és életvidámak. Nagyon megszerettem mind a lakókkal, mind a kollégákkal a közös munkát, olyanok vagyunk, mint egy nagy család.

Mint a nevében is benne van, az önkéntes év csak egy évre szól. De nektek még előttetek a lehetőség, és arra szeretnék bátorítani benneteket, hogy vágjatok bele! Mint már az elején is említettem, a gimnáziumi évek után jó egy kis szabadság. Kieléhtitek a kreativitásokat, új dolgokat fedezhettek fel, próbálhattok ki, de ezzel együtt jár a felelősség és az önállóság is, hogy mindenről magatoknak kell gondoskodni és magatokat ellátani. Továbbá bátran tudom ajánlani az olyan kalandok miatt, amik örökre megmaradnak. Meg fogtok ismerkedni a célország hagyományaival és szokásaival, és ha nyitottak vagytok, akkor olyan ismerettségekre tehettek szert, amik által utazás nélkül bepillantást nyerhettek megannyi különleges (és finom) kultúrába. A nyelv miatt szerintem nem érdemes aggódni, mert úgy se fog menni az elején, de nagyon fontos, hogy tanuljátok, mert minél többet tudtok a kijövetel előtt, annál könnyebb belerázódni és fejlődni a továbbiakban. Szerintem, ha már kint tölt az ember egy évet egy másik országban, akkor érdemes beutazni, kicsit jobban megismerni a térséget, esetleg a környező országokat is, amihez elengedhetetlen a nyelv ismerete. Ezalatt az év alatt különböző szituációkba fogsz kerülni, olyan jó és rossz helyzetek jöhetnek, amikre nem is számítasz, de ezáltal jobban megismerheted gyengeségeidet és az erősségeidet, amiket aztán fejleszthetsz az önkéntességed alatt. Nyilván nekem sem ment mindig minden zökkenőmentesen és voltak megpróbáltatások is, de ez is hozzátartozik a nagybetűs élethez, amit lehet, hogy nem így a legegyszerűbb elkezdni, de kifizetődő és nagyon megéri.

2017. július 9.

Vincze Krisztián